

оловено и тежко. Неспирно и монотонно валѣше ситенъ дѣждъ.

Вчера още тукъ е имало турски войски. Ние говорѣхме за тѣхъ съ нашата хазяйка, приказлива и весела жена.

— Ей-тукъ бѣха спрѣли, — разказваше тя. И топове имаха сѣщо като вашитѣ.

— А не мжчиха ли, не убиваха ли нѣкого?

— О, не. Нищо не ни казаха. Искаха ни само хлѣбъ. Отъ нѣколко години тѣ нищо не ни правятъ.—Тя се усмихна и прибави:

— Единъ много се смѣеше на васъ... единъ турчинъ...

— Що?

— Смѣеше ви се. Седлаеше си коня и казваше: „вашиятъ, бѣлгарскиятъ царъ, нѣма пари да купи по единъ юларъ на конетѣ си. А я вижъ, нашитѣ — иматъ по два. А трѣгналъ съ насъ война да прави!“

Посмѣхме се отъ сѣрдце. Въ тая шега имаше и малко истина. Духовитиятъ тоя турчинъ добре ще е знаялъ бедната, твърде бедната тогава екипировка на нашата армия.

Нощта прекарахме тоя пжтъ на сухо, подъ стрѣха и при огънь. Излѣзе буря. Дърветата на двора шумѣха и въ тъмнитѣ стѣкла, плискани отъ дѣжда, отъ време на време нѣщо проблѣсваше. Но това не бѣха свѣткавици: трепетното сияние на турскитѣ прожектори още се луташе изъ мрака на нощта. Ние